Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

11 päivänä syyskuuta 2025*

Ennakkoratkaisupyyntö – Direktiivi 2014/59/EU – Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisu – Yleiset periaatteet – 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta – Velkakirjojen arvon alaskirjaus – Pääomainstrumenttien alaskirjaus – Vaikutukset – 53 artiklan 1 ja 3 kohta – 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohta – Osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksien suojaaminen – Pääomainstrumenttien osto – Arvopapereiden yleisölle tarjoamisen yhteydessä julkistettavasta esitteessä annetut puutteelliset tai virheelliset tiedot – Kanne, jossa vaaditaan pääomainstrumenttien ostosopimuksen toteamista pätemättömäksi – Vahingonkorvauskanne – Ennen kriisinratkaisutoimien hyväksymistä nostetut kanteet

Asiassa C-687/23,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunal Supremo (ylin tuomioistuin, Espanja) on esittänyt 2.11.2023 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 15.11.2023, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

D.E.

vastaan

Banco Santander SA,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja F. Biltgen, unionin tuomioistuimen varapresidentti T. von Danwitz (esittelevä tuomari), joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit A. Kumin, I. Ziemele ja S. Gervasoni,

julkisasiamies: T. Ćapeta,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Banco Santander SA, edustajinaan C. García Vega, J. M. Rodríguez Cárcamo ja A. M. Rodríguez Conde, abogados,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

– Espanjan hallitus, asiamiehinään L. Aguilera Ruiz ja A. Gavela Llopis,

– Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan P. Gentili, avvocato dello Stato,

– Portugalin hallitus, asiamiehinään P. Barros da Costa, J. Margarido ja A. Rodrigues,

– Euroopan komissio, asiamiehinään C. Auvret, P. Němečková ja D. Triantafyllou,

kuultuaan julkisasiamiehen 13.2.2025 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 34 artiklan 1 kohdan a alakohdan, 53 artiklan 1 ja 3 kohdan ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä D.E. ja toisaalta Banco Santander SA, joka on Banco Popular Español SA:n (jäljempänä Banco Popular) seuraaja, ja jossa on kyse pätemättömäksi toteamista ja vahingonkorvausta koskevista kanteista, jotka D.E. on nostanut sellaisten puutteellisten ja virheellisten tietojen vuoksi, jotka hänelle on annettu esitteessä, joka on julkistettava muun muassa arvopapereiden yleisölle tarjoamisen yhteydessä, kun hän on ostanut pääomainstrumentteja, jotka on myöhemmin muunnettu Banco Popularin osakkeiksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 2004/39/EY

3 Rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta 21.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY (EUVL 2004, L 145, s. 1) johdanto-osan 31, 44 ja 46 perustelukappaleen sanamuoto oli seuraava:

”(31) Tämän direktiivin yhtenä tavoitteena on sijoittajien suojaaminen. Sijoittajien suojaa koskevat toimenpiteet olisi mukautettava kunkin sijoittajaryhmän (ei-ammattimaisten eli vähittäis- tai yksityissijoittajien, ammattimaisten sijoittajien ja vastapuolten) erityispiirteiden mukaisiksi.

– –

44) Koska tarkoituksena on samanaikaisesti sekä suojata sijoittajia että turvata arvopaperimarkkinoiden moitteeton toiminta, on varmistettava liiketoimien avoimuus ja tämän varmistamiseksi annettujen sääntöjen soveltaminen sijoituspalveluyrityksiin niiden toimiessa markkinoilla. Jotta sijoittajille tai markkinaosapuolille voidaan tarjota mahdollisuus aina arvioida suunnitteilla olevan osakekaupan ehdot sekä tarkistaa jälkikäteen kaupanteko-olosuhteet, olisi vahvistettava yhteiset säännöt, joita sovelletaan päätettyjä osakekauppoja ja osakekaupassa kulloinkin tarjolla olevia kaupantekomahdollisuuksia koskevien yksityiskohtaisten tietojen julkistamiseen. Tällaiset säännöt ovat tarpeen jäsenvaltioiden osakemarkkinoiden tehokkaan yhdentymisen varmistamiseksi, omanpääomanehtoisten rahoitusvälineiden yleisen hinnanmuodostuksen tehostamiseksi sekä ’parasta toteutusta’ (best execution) koskevien velvollisuuksien noudattamisen edistämiseksi. Nämä näkökohdat edellyttävät kokonaisvaltaista avoimuussäännöstöä, jota sovelletaan kaikkiin osakkeilla tehtäviin liiketoimiin – –. Tämän direktiivin mukainen sijoituspalveluyritysten velvoite ilmoittaa osto- ja myyntitarjoukset ja toteuttaa toimeksianto ilmoitettuun hintaan ei vapauta sijoituspalveluyritystä velvoitteesta siirtää toimeksianto johonkin muuhun toteuttamispaikkaan, kun tällainen sisäistäminen voisi estää yritystä noudattamasta ’parasta toteutusta’ koskevia velvoitteitaan.

– –

(46) Jäsenvaltio voi päättää soveltaa tässä direktiivissä säädettyjä kauppaa edeltäviä ja sen jälkeisiä avoimuusvaatimuksia muihin rahoitusvälineisiin kuin osakkeisiin. – –”

4 Direktiivin 2004/39 19 artiklan, jonka otsikko on ”Menettelytapavelvoitteet tarjottaessa sijoituspalveluja asiakkaille”, 2 ja 3 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”2. Kaiken tiedon, mainonta mukaan lukien, jonka sijoituspalveluyritys osoittaa asiakkaille tai potentiaalisille asiakkaille, on oltava asiallista ja selkeää eikä se saa olla harhaanjohtavaa. Mainonnan on oltava selvästi tunnistettavissa mainonnaksi.

3. Asiakkaille tai potentiaalisille asiakkaille on toimitettava ymmärrettävässä muodossa asianmukaista tietoa

– sijoituspalveluyrityksestä ja sen tarjoamista palveluista,

– rahoitusvälineistä ja ehdotetuista sijoitusstrategioista; tähän tulisi sisältyä asianmukaista neuvontaa ja varoituksia kyseisiin rahoitusvälineisiin tehtäviin sijoituksiin ja erityisiin sijoitusstrategioihin sisältyvistä riskeistä,

– toimeksiantojen toteuttamispaikoista, sekä

– kuluista ja liitännäisistä veloituksista,

jotta asiakkaat voivat kohtuullisesti ymmärtää tarjottavan sijoituspalvelun ja tietyn rahoitusvälinetyypin ominaispiirteet ja siihen sisältyvät riskit voidakseen tehdä perusteltuja sijoituspäätöksiä. Tämä tieto voidaan esittää vakiomuotoisena.”

Direktiivi 2014/59

5 Direktiivin 2014/59 johdanto-osan 45, 49 ja 120 perustelukappaleen sanamuoto on seuraava:

”(45) Moraalikadon välttämiseksi lähellä kaatumista olevan laitoksen olisi koostaan tai sidoksistaan riippumatta voitava poistua markkinoilta järjestelmähäiriöitä aiheuttamatta. Lähellä kaatumista oleva laitos olisi periaatteessa likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tapahtuva likvidaatio saattaa kuitenkin vaarantaa rahoitusvakauden, keskeyttää kriittisten toimintojen suorittamisen ja heikentää tallettajien suojaa. Tällöin on erittäin todennäköistä, että laitoksen asettaminen kriisinratkaisuun ja kriisinratkaisuvälineiden käyttö tavanomaisiin maksukyvyttömyysmenettelyihin turvautumisen sijasta olisi yleisen edun mukaista. – –

– –

(49) Osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksien rajoitusten olisi oltava sopusoinnussa [Euroopan unionin] perusoikeuskirjan [(jäljempänä perusoikeuskirja)] 52 artiklan kanssa. Tämän vuoksi kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä vain sellaisiin laitoksiin, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat, ja ainoastaan silloin, kun tämä on välttämätöntä rahoitusvakaustavoitteen vuoksi yleisen edun nimissä. Kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä erityisesti silloin, kun laitosta ei voida likvidoida tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, koska tämä vaarantaisi rahoitusjärjestelmän vakauden ja koska kriisinratkaisutoimet ovat välttämättömiä järjestelmän kannalta tärkeiden toimintojen siirtämiseksi ja jatkamiseksi nopeasti, ja silloin, kun ei voida kohtuudella turvautua mihinkään vaihtoehtoiseen yksityisen sektorin ratkaisuun, kuten nykyisiltä osakkeenomistajilta tai joltakin kolmannelta osapuolelta saatavaan pääomankorotukseen, joka riittäisi palauttamaan laitoksen täyden elinkelpoisuuden. – –

– –

(120) [Euroopan] unionin yhtiöoikeutta koskeviin direktiiveihin sisältyy pakottavia säännöksiä kyseisten direktiivien soveltamisalaan kuuluvien laitosten osakkeenomistajien ja velkojien suojaamiseksi. Tilanteissa, joissa kriisinratkaisuviranomaisten on toimittava nopeasti, nämä säännöt voivat estää kriisinratkaisuviranomaisten tehokkaan toiminnan ja niiden kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käytön, minkä vuoksi tähän direktiiviin olisi sisällytettävä asianmukaisia poikkeuksia. Sidosryhmien mahdollisimman suuren oikeusvarmuuden takaamiseksi poikkeukset olisi määriteltävä selvästi ja tarkasti, ja niitä olisi käytettävä ainoastaan yleisen edun nimissä, kun kriisinratkaisun käynnistävät edellytykset täyttyvät. – –”

6 Kyseisen direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt ja menettelyt seuraavien yhteisöjen elvytystä ja kriisinratkaisua varten:

– –

b) unioniin sijoittautuneet rahoituslaitokset, jotka ovat luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen taikka c tai d alakohdassa tarkoitetun yhtiön tytäryrityksiä – –

c) unioniin sijoittautuneet rahoitusalan holdingyhtiöt, rahoitusalan sekaholdingyhtiöt ja monialan holdingyhtiöt;

d) jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivat rahoitusalan holdingyhtiöt, unionissa emoyrityksenä toimivat rahoitusalan holdingyhtiöt, jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivat rahoitusalan sekaholdingyhtiöt ja unionissa emoyrityksenä toimivat rahoitusalan sekaholdingyhtiöt;

– –”

7 Mainitun direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

57) ’velkakirjojen arvon alaskirjauksella’ menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen voi 43 artiklan mukaisesti käyttää alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkoihin;

– –”

8 Mainitun direktiivin 34 artiklan, jonka otsikko on ”Kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset käyttäessään kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia toteuttavat kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen takaamiseksi, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan seuraavia periaatteita noudattaen:

a) tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojat vastaavat tappioista osakkeenomistajien jälkeen noudattaen tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaista saamistensa ensisijaisuusjärjestystä, jollei tässä direktiivissä nimenomaisesti toisin säädetä;

– –

f) samaan luokkaan kuuluvia velkojia käsitellään yhdenmukaisella tavalla, jollei tässä direktiivissä muuten säädetä;

g) velkojille ei saa aiheutua suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä 73–75 artiklassa määriteltyjen suojatoimien mukaisesti;

– –”

9 Direktiivin 2014/59 36 artiklassa, jonka otsikko on ”Arvostus kriisinratkaisua varten”, säädetään seuraavaa:

”1. Ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista tai asiaankuuluvien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuviranomaisesta, ja laitoksesta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetusta yhteisöstä. Jollei tämän artiklan 13 kohdasta ja 85 artiklasta muuta johdu, arvostus on katsottava lopulliseksi, jos kaikkia tässä artiklassa säädettyjä vaatimuksia noudatetaan.

2. Jos 1 kohdan mukainen riippumaton arvostus ei ole mahdollinen, laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen tilapäisen arvostuksen voivat tehdä kriisinratkaisuviranomaiset tämän artiklan 9 kohdan mukaisesti.

3. Arvostuksen tavoitteena on oltava sellaisen lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen arvon arvioiminen, joka täyttää 32 ja 33 artiklassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

– –

6. Arvostusta on täydennettävä seuraavilla laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön kirjanpidosta saatavilla tiedoilla:

a) päivitetty tase ja selvitys laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön rahoitusasemasta;

b) analyysi ja arvio varojen kirjanpitoarvosta;

c) luettelo laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön kirjanpitoon merkityistä taseeseen kirjatuista tai taseen ulkopuolisista maksamattomista veloista sekä vastaavat luottotiedot ja tasot sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisessa saamisten ensisijaisuusjärjestyksessä.

– –

9. Jos kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa 6 ja 8 kohdan vaatimuksia tai jos sovelletaan 2 kohtaa, on tehtävä tilapäinen arvostus. Tilapäisen arvostuksen on oltava 3 kohdan vaatimusten mukainen ja, siltä osin kuin kulloisissakin olosuhteissa on kohtuudella mahdollista, 1, 6 ja 8 kohdan vaatimusten mukainen.

Tässä kohdassa tarkoitettuun tilapäiseen arvostukseen on sisällyttävä puskuri lisätappioita varten sekä asianmukaiset perustelut.

– –”

10 Kyseisen direktiivin 48 artiklassa, jonka otsikko on ”Alaskirjauksen ja muuntamisen järjestys”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että käyttäessään velkakirjojen arvon alaskirjausta kriisinratkaisuviranomaiset käyttävät alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia, jollei 44 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisista ulkopuolelle jättämisistä muuta johdu, seuraavien vaatimusten mukaisesti:

a) ydinpääoman eriä vähennetään 60 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti;

b) jos ja vain jos a alakohdan mukaisesti tehty kokonaisvähennys on vähemmän kuin 47 artiklan 3 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettujen määrien yhteismäärä, viranomaiset vähentävät ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääomaa siinä määrin, kuin se on tarpeen, ja enintään niiden kapasiteettia vastaavasti;

c) jos ja vain jos a ja b alakohdan mukaisesti tehty kokonaisvähennys on vähemmän kuin 47 artiklan 3 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettujen määrien yhteismäärä, viranomaiset vähentävät toissijaisen pääoman instrumenttien pääomaa siinä määrin, kuin se on tarpeen ja enintään niiden kapasiteettia vastaavasti;

– –”

11 Mainitun direktiivin 53 artiklassa, jonka otsikko on ”Velkakirjojen arvon alaskirjauksen voimaantulo ”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää 59 artiklan 2 alakohdassa ja 63 artiklan 1 kohdan e–i alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia, pääoman tai maksamatta olevan määrän vähentäminen, muuntaminen tai peruuttaminen tulee voimaan ja sitoo välittömästi kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta, kyseeseen tulevia velkojia ja osakkeenomistajia.

– –

3. Jos kriisinratkaisuviranomainen vähentää nollaan velan pääoman tai maksamatta olevan määrän 63 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia käyttäen, kyseinen velka ja kaikki siitä johtuvat velvoitteet tai saamiset, jotka eivät ole kertyneet valtuuksien käytön ajankohtaan mennessä, katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa, eivätkä ne ole osoitettavissa suoritettaviksi missään myöhemmissä menettelyissä, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta tai sen seuraajayhteisöä mahdollisessa myöhemmässä likvidaatiossa.

4. Kun kriisinratkaisuviranomainen vähentää ainoastaan osittain velan pääomaa tai maksamatta olevaa määrää 63 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia käyttäen:

a) se määrä, joka velasta on vähennetty, on katsottava suoritetuksi;

b) instrumenttia tai sopimusta, johon alkuperäinen velka perustuu, on sovellettava edelleen jäljellä olevaan velan pääoman määrään tai maksamatta olevaan määrään, paitsi että kertyneen koron määrää voidaan muuttaa velan pääoman vähenemisen huomioon ottamiseksi ja että muita ehtoja voidaan muuttaa kriisinratkaisuviranomaisen päätöksellä 63 artiklan 1 kohdan j [ala]kohdassa mainittuja valtuuksia käyttäen.”

12 Kyseisen direktiivin 60 artiklan otsikko on ”Pääomainstrumenttien alaskirjaukseen tai muuntamiseen sovellettavat säännökset”, ja sen sanamuoto on seuraava:

”1. Noudattaessaan 59 artiklassa säädettyä vaatimusta kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisten ensisijaisuusjärjestyksen mukaisesti niin, että saadaan seuraavat tulokset:

a) ydinpääoman eriä vähennetään ensin suhteessa tappioihin ja enintään niiden kapasiteettia vastaavasti, ja kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa toisen tai molemmat 47 artiklan 1 kohdassa määritellyistä toimista ydinpääoman instrumenttien osalta ydinpääoman instrumenttien haltijoiden osalta;

b) kyseeseen tulevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoma kirjataan alas tai muunnetaan ydinpääoman instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin 31 artiklassa asetettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen, ja enintään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien kapasiteettia vastaavasti, sen mukaan kumpi on alhaisempi;

c) kyseeseen tulevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoma kirjataan alas tai muunnetaan ydinpääoman instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin 31 artiklassa asetettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen, ja enintään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien kapasiteettia vastaavasti, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

2. Jos kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien pääoma kirjataan alas,

– –

b) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin haltijalle ei jää velkoja kyseisen instrumentin alaskirjatun määrän nojalla tai sen yhteydessä lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä velkoja sekä vahingonkorvausvastuuta, johon alaskirjausta koskevien valtuuksien käytöstä tehty muutoksenhaku voi johtaa;

c) kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien haltijoille ei makseta korvausta muuten kuin 3 kohdan mukaisesti.

– –

3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien muuntamiseksi tämän artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla velvoittaa laitokset ja 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetut yhteisöt laskemaan liikkeeseen ydinpääoman instrumentteja kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien haltijoille. – –

– –”

Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätös

13 Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto antoi 7.6.2017 tekemällään päätöksellä SRB/EES/2017/08 Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen, jonka komissio hyväksyi 7.6.2017 antamallaan päätöksellä (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15).

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

14 D.E. merkitsi 3.10.2009 Lera Blava SLU:n ainoana hallituksen jäsenenä (administrador único) Banco Popularin huonommalla etuoikeudella liikkeeseen laskemia joukkovelkakirjoja (Bonos Subordinados Canjeables por Obligaciones Subordinadas).

15 Vuoden 2012 toukokuussa D.E., joka toimi Lera Blavan nimissä, vaihtoi kyseiset velkakirjat toisiin pakollisesti vaihdettaviin huonommalla etuoikeudella liikkeeseen laskettuihin joukkovelkakirjoihin.

16 Lera Blava siirsi 14.1.2013 D.E:lle näiden vaihtovelkakirjojen omistusoikeuden suorittaessaan maksamatta jääneitä palkkoja. Banco Popular antoi luvan tähän omistusoikeuden siirtoon 22.2.2013.

17 Kyseiset velkakirjat muunnettiin 25.11.2015 pakollisesti Banco Popularin osakkeiksi.

18 D.E. nosti vuoden 2016 lokakuussa Juzgado de Primera Instanciassa (alioikeus, Espanja) Banco Popularia vastaan kanteen, jossa hän vaati, että pakollisesti vaihdettavien huonommalla etuoikeudella liikkeeseen laskettujen joukkovelkakirjojen hankinta todetaan pätemättömäksi hänen tahdonilmaisuaan rasittavan virheen vuoksi ja että näiden velkakirjojen hankintaan alun perin sijoitettu määrä palautetaan kyseisestä hankinnasta alkaen laskettavine laillisine korkoineen. Toissijaisesti hän vaati korvausta vahingosta, joka aiheutui siitä, ettei Banco Popular noudattanut rahoitusvälineiden markkinoita koskevasta unionin säännöstöstä johtuvia tiedonantovaatimuksia, kun se markkinoi kyseisiä velkakirjoja vuonna 2009 ja kun ne myöhemmin muunnettiin vuonna 2012.

19 Juzgado de Primera Instancia hyväksyi kanteen ja totesi pakollisesti vaihdettavien huonommalla etuoikeudella liikkeeseen laskettujen joukkovelkakirjojen merkinnän pätemättömäksi.

20 Banco Popular valitti kyseisen tuomioistuimen tuomiosta Audiencia Provincialiin (maakunnallinen ylioikeus, Espanja), joka hyväksyi valituksen sillä perusteella, ettei D.E:llä ollut asiavaltuutta.

21 D.E. teki valituksen johdosta annetusta tuomiosta kassaatiovalituksen Tribunal Supremoon (ylin tuomioistuin, Espanja), joka on nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin. Hän väitti kyseisessä tuomioistuimessa, että Audiencia Provincial oli virheellisesti kieltäytynyt tunnustamasta hänen asiavaltuuttaan, vaikka hänen mukaansa Lera Blavan joukkovelkakirjojen omistusoikeuden siirto sen hallituksen jäsenelle ja ainoalle osakkeenomistajalle oli pätevä.

22 Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto antoi 7.6.2017 Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen, jonka komissio hyväksyi samana päivänä.

23 Kyseinen kriisinratkaisumääräys pantiin täytäntöön Fondo de Reestructuración Ordenada Bancarian (pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, Espanja; jäljempänä FROB) 7.6.2017 tekemällä päätöksellä. Tällä päätöksellä se muun muassa alensi Banco Popularin osakepääoman nollaan kirjaamalla kyseisen pankin liikkeessä olleiden osakkeiden arvon kokonaisuudessaan alas. Mainitun päätöksen seurauksena D.E. lakkasi olemasta niiden Banco Popularin osakkeiden haltija, jotka hän oli saanut merkittyjen joukkovelkakirjojen muuntamisen jälkeen, saamatta tästä minkäänlaista korvausta.

24 FROB päätti lisäksi muuntaa Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumentit ja siirtää tämän muuntamisen jälkeen liikkeeseen lasketut uudet osakkeet Banco Santanderille ilman kyseisten instrumenttien entisten haltijoiden suostumusta.

25 Banco Santanderista tuli vuonna 2018 absorptiosulautumisen kautta Banco Popularin yleisseuraaja, ja viimeksi mainittu pankki lakkasi olemasta oikeushenkilö.

26 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että Espanjassa on vireillä suuri määrä oikeusriitoja, joissa Banco Popularin eri pääomainstrumenttien ostajat ovat nostaneet kanteita, joissa vaaditaan toteamaan näiden instrumenttien ostosopimukset pätemättömiksi, kyseisistä ostoista maksetun hinnan palauttamista ja/tai vahingonkorvauskanteita, jotka perustuvat sellaiseen esitteeseen sisältyviin tietoihin, joka on julkistettava muun muassa arvopapereiden yleisölle tarjoamisen tai kaupankäynnin kohteeksi ottamisen yhteydessä.

27 Unionin tuomioistuin totesi 5.5.2022 antamassaan tuomiossa Banco Santander (Banco Popularin kriisinratkaisu) (C-410/20, EU:C:2022:351; jäljempänä tuomio Banco Santander (Banco Popularin kriisinratkaisu)), että direktiivin 2014/59 34 artiklan 1 kohdan a alakohta, 53 artiklan 1 ja 3 kohta ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohta ovat esteenä sille, että pankin kriisinratkaisun yhteydessä määrätyn osakkeiden täydellisen alaskirjauksen jälkeen kyseistä laitosta tai sen oikeusseuraajaa vastaan voidaan nostaa vahingonkorvauskanteita, jotka perustuvat muun muassa arvopapereiden yleisölle tarjoamisen yhteydessä julkistettavaan esitteeseen sisältyviin tietoihin, ja kanteita, joissa vaaditaan toteamaan kyseisten osakkeiden merkintäsopimuksen pätemättömyys.

28 Kyseisen tuomion julistamisen jälkeen ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii edelleen, mikä on sellaisen vahingonkorvausta ja pätemättömäksi toteamista koskevia kanteita koskevan kiellon ulottuvuus, joka kriisinratkaisutoimesta seuraa tämän tuomion edellisessä kohdassa mainituista säännöksistä, sellaisina kuin unionin tuomioistuin on niitä tulkinnut. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa tältä osin, että tuomioon Banco Santander (Banco Popularin kriisinratkaisu) johtaneessa asiassa vahingonkorvauskanteet ja pätemättömäksi toteamista koskevat kanteet koskivat Banco Popularin osakkeiden merkintäsopimuksia. Asioissa, jotka johtivat 5.9.2024 annettuun tuomioon Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II) (C-775/22, C-779/22 ja C-794/22, EU:C:2024:679; jäljempänä tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II)), oli kyse etuoikeudeltaan huonompisijaisten joukkovelkakirjojen merkintäsopimuksista, jotka muunnettiin Banco Popularin osakkeiksi ennen kyseisen pankin kriisinratkaisua.

29 Koska ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetussa asiassa kyseessä olevat vaihtovelkakirjat on myös muunnettu Banco Popularin osakkeiksi ennen kyseiseen pankkiin kohdistuvien kriisinratkaisutoimenpiteiden toteuttamista, ennakkoratkaisua pyytänyt

tuomioistuin pohtii, voiko D.E. vedota tässä oikeusriidassa direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuun ”kertyneeseen” saamiseen.

30 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa tältä osin, että Espanjan oikeudessa ilmaisulla ”kertynyt” tarkoitetaan hetkeä, jolloin syntyy oikeus vaatia velvoitteen täyttämistä, kun taas ilmaisulla ”eräpäivä” tarkoitetaan sen velvoitteen täyttämiselle vahvistetun ajanjakson päättymistä, jonka päättyessä velvoite erääntyy maksettavaksi. Pääasioissa kyseessä olevat vaihtovelkakirjat erääntyivät kuitenkin samana päivänä, jona ne muunnettiin osakkeiksi, eli siis ennen Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyn aloittamista. Lisäksi tuomioistuinratkaisu, jossa Banco Popularin todettaisiin olevan vastuussa näiden velkakirjojen merkitsemisen yhteydessä mahdollisesti aiheutuneista vahingoista, ei olisi luonteeltaan konstitutiivinen, vaan siinä todettaisiin tämän vastuun olemassaolo ja määritettäisiin tällä perusteella maksettavien vahingonkorvauksen ja korkojen määrä. Jos tästä seuraava korvausvelvollisuus olisi ”mahdollinen saaminen” siihen saakka, kunnes se on vahvistettu lopullisesti tuomioistuimessa, sitä olisi pidettävä jo ennen tätä toteamista kertyneenä saamisena.

31 Toisaalta ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa, että sen käsiteltäväksi saatettu asia eroaa tämän tuomion 27 ja 28 kohdassa mainittuihin tuomioihin johtaneista asioista siinä, että D.E. nosti kanteen vaihtovelkakirjojen merkintäsopimuksen toteamiseksi pätemättömäksi ja vahingonkorvauskanteen ennen Banco Popularin kriisinratkaisua.

32 Tribunal Supremo on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [direktiivin 2014/59] 34 artiklan 1 kohdan a ja b kohdan säännöksiä, luettuina yhdessä [sen] 53 artiklan 1 ja 3 kohdan ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohdan säännösten kanssa, tulkittava siten, että mahdollista saamista tai oikeutta, joka tuomiosta syntyisi Banco Popularin seuraajayhteisölle, jos se määrättäisiin suorittamaan korvausta sellaisen vahingonkorvauskanteen seurauksena, joka perustuu siihen, että se on markkinoinut rahoitustuotteita (huonommalla etuoikeudella liikkeeseen lasketut joukkovelkakirjat, jotka ovat pakollisesti vaihdettavissa saman pankin osakkeiksi), jotka eivät sisälly Banco Popularia koskevien kriisinratkaisutoimenpiteiden kohteena oleviin lisäpääoman instrumentteihin ja jotka lopuksi muutettiin pankin osakkeiksi ennen pankkia koskeneiden kriisinratkaisutoimenpiteiden hyväksymistä (7.6.2017), voitaisiin pitää velkana, johon vaikuttaa direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdan säännös, jonka mukaan velka alaskirjataan tai se lakkaa, kun kyseessä on velvoite tai saaminen, joka ei ole ’kertynyt’, joten se katsottaisiin suoritetuksi eikä siihen voitaisi vedota Banco Popularin seuraajayhteisöä Banco Santanderia vastaan, jos vaatimus, johon tämä vahingonkorvauksen määräämistä koskeva tuomio perustuu, oli esitetty ennen kuin pankkia koskeva kriisinratkaisumenettely oli saatettu päätökseen?

2) Vai onko kyseisiä säännöksiä päinvastoin tulkittava siten, että edellä mainittu saaminen tai oikeus olisi velvoite tai saaminen, joka on ’kertynyt’ direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla, tai ’jo kertynyt velka’ pankkia koskevan kriisinratkaisun ajankohtana [60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa] tarkoitetulla tavalla, jolloin ne jäisivät näiden velvoitteiden tai saamisten katsomista suoritetuiksi tai mitätöidyiksi koskevien vaikutusten ulkopuolelle, jolloin näitä velvoitteita tai

saamisia voitaisiin vaatia Banco Popularin seuraajayhteisöltä Banco Santanderilta, kun vaatimus, johon tämä vahingonkorvaustuomio perustuu, oli esitetty ennen kuin pankkia koskeva kriisinratkaisumenettely oli saatettu päätökseen?”

Ennakkoratkaisupyynnön tutkittavaksi ottaminen

33 Banco Santander väittää, ettei ennakkoratkaisupyyntöä voida ottaa tutkittavaksi, koska Tribunal Supremo on esittänyt sen selvittämättä ensiksi kansalliseen oikeuteen liittyvää kysymystä, joka koskee D.E:n asiavaltuutta. Banco Santander toteaa, että siinä tapauksessa, ettei D.E:llä ole asiavaltuutta nostaa omissa nimissään kannetta Banco Popularia vastaan, asiassa pyydetyllä direktiivin 2014/59 säännösten tulkinnalla ei ole merkitystä pääasian ratkaisun kannalta.

34 Tältä osin on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeutta koskevilla kysymyksillä oletetaan olevan merkitystä asian ratkaisemisen kannalta. Unionin tuomioistuin voi kieltäytyä lausumasta kansallisen tuomioistuimen esittämästä ennakkoratkaisukysymyksestä ainoastaan silloin, jos on ilmeistä, ettei pyydetyllä unionin oikeussäännön tulkitsemisella ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (tuomio 6.3.2025, ONB ym., C-575/23, EU:C:2025:141, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Lisäksi niin ikään vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ennakkoratkaisupyynnön perusteena ei ole neuvoa-antavien lausuntojen esittäminen yleisistä tai hypoteettisista kysymyksistä vaan oikeusriidan todelliseen ratkaisemiseen erottamattomasti liittyvä tarve (tuomio 6.3.2025, ONB ym., C-575/23, EU:C:2025:141, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Nyt käsiteltävässä asiassa on riittävää todeta, että Espanjan hallituksen antamien tietojen mukaan ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen olisi hylättävä pääasiassa nostettu kanne ilman, että olisi tarpeen tutkia D.E:n asiavaltuutta nostaa omissa nimissään kanne Banco Popularia vastaan, jos unionin tuomioistuin vastaa esitettyihin kysymyksiin siten, että oikeudet, jotka johtuvat osakkeiksi muunnettujen huonommassa etuoikeusasemassa olevien velkakirjojen ostosopimuksen pätemättömäksi toteamista koskevasta kanteesta ja vahingonkorvauskanteesta, jotka perustuvat direktiiviin 2004/39 perustuvien tiedonantovaatimusten noudattamatta jättämiseen ja jotka on nostettu ennen asianomaisen luottolaitoksen kriisinratkaisua, eivät merkitse direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuja ”kertyneitä” velvoitteita.

37 Näin ollen ei ole ilmeistä, että kyseisen tuomioistuimen pyytämällä direktiivin 2014/59 säännösten tulkinnalla ei olisi mitään yhteyttä pääasian tosiseikkoihin tai kohteeseen tai että ongelma olisi luonteeltaan hypoteettinen.

38 Tästä seuraa, että ennakkoratkaisupyyntö voidaan ottaa tutkittavaksi.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

39 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksillään, joita on aiheellista tarkastella yhdessä, onko direktiivin 2014/59 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan, 53 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohdan säännöksiä tulkittava siten,

että ne ovat esteenä sille, että oikeuksien, jotka johtuvat etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevien velkakirjojen merkintäsopimuksen pätemättömyyttä koskevasta kanteesta ja vahingonkorvauskanteesta, jotka perustuvat direktiiviin 2004/39 perustuvien tiedonantovaatimusten noudattamatta jättämiseen, katsotaan kuuluvan direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuun asianomaisen luottolaitoksen kriisinratkaisun ajankohtana ”kertyneisiin” velvoitteisiin tai saamisiin, kun kyseiset kanteet on nostettu ennen kuin kyseisen luottolaitoksen osakepääomaan kuuluvat osakkeet on kokonaisuudessaan alaskirjattu kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä.

40 Tältä osin on muistettava, että direktiivin 2014/59 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa vahvistetaan periaate, jonka mukaan kriisinratkaisumenettelyn soveltamisesta aiheutuvista tappioista vastaavat ensin menettelyn kohteena olevan luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen osakkeenomistajat ja sen jälkeen velkojat.

41 Kyseisen direktiivin 53 artiklan 3 kohdassa säädetään, että jos kriisinratkaisuviranomainen vähentää nollaan velan pääoman tai maksamatta olevan määrän, kyseinen velka ja kaikki siitä johtuvat velvoitteet tai saamiset, jotka eivät ole kertyneet valtuuksien käytön ajankohtaan mennessä, katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa, eivätkä ne ole osoitettavissa suoritettaviksi missään myöhemmissä menettelyissä, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta tai sen seuraajayhteisöä mahdollisessa myöhemmässä likvidaatiossa.

42 Mainitun direktiivin 60 artiklan, joka koskee pääomainstrumenttien alaskirjausta tai muuntamista, 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa täsmennetään, että kyseeseen tulevan pääomainstrumentin haltijalle ei jää velkoja kyseisen instrumentin kriisinratkaisupäätöksen nojalla alaskirjatun määrän nojalla tai sen yhteydessä lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä velkoja sekä vahingonkorvausvastuuta, johon alaskirjausta koskevien valtuuksien käytöstä tehty muutoksenhaku voi johtaa.

43 Tästä seuraa, että jos direktiivin 2014/59 perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan luottolaitoksen osakepääoman osakkeet alaskirjataan kokonaisuudessaan, kyseisen luottolaitoksen osakkeenomistajat voivat vedota luottolaitosta tai sen seuraajayhteisöä vastaan yksinomaan alaskirjatuista pääomainstrumenteista johtuviin velvoitteisiin tai saamisiin, jotka olivat kyseisen direktiivin 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla jo ”kertyneitä” kriisinratkaisun ajankohtana.

44 Siltä osin kuin on kyse oikeuksista, jotka johtuvat arvopapereiden yleisölle tarjoamisen tai kaupankäynnin kohteeksi ottamisen yhteydessä julkistettavasta esitteestä ja direktiivin 2001/34/EY muuttamisesta 4.11.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/71/EY (EUVL 2003, L 345, s. 64) 6 artiklassa tarkoitetuista vahingonkorvauskanteista, jotka perustuvat arvopapereiden yleisölle tarjoamisen tai kaupankäynnin kohteeksi ottamisen yhteydessä julkaistavaan esitteeseen sisältyvien tietojen puutteellisuuteen ja virheellisyyteen, ja osakkeiden tai etuoikeudeltaan huonompien osakkeiksi muunnettujen joukkovelkakirjojen merkintäsopimuksen pätemättömäksi toteamista koskevista kanteista unionin tuomioistuin on jo todennut, että kun otetaan huomioon niiden taannehtivat vaikutukset, näiden oikeuksien ei voida katsoa kuuluvan viimeksi mainituissa säännöksissä tarkoitettujen ”kertyneiden” velvoitteiden tai saamisten luokkaan (ks. vastaavasti tuomio Banco Santander (Banco Popularin kriisinratkaisu), 41, 42 ja 51 kohta ja tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 62 ja 85 kohta).

45 Pääasiassa kyseessä olevat pätemättömäksi toteamista ja vahingonkorvausta koskevat kanteet on kuitenkin nostettu ennen Banco Popularin kriisinratkaisua. Tältä osin komissio väittää, että tällaisten kanteiden nostaminen ennen kriisinratkaisua riittää siihen, että niistä johtuvien oikeuksien voidaan katsoa ”kertyneen” kriisinratkaisun ajankohtana direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Banco Santanderin sekä Espanjan, Italian ja Portugalin hallitusten mukaan tällaisista kanteista johtuvista oikeuksista on lisäksi pitänyt antaa lainvoimainen tuomio ennen kyseistä ajankohtaa.

46 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekä unionin oikeuden yhtenäinen soveltaminen että yhdenvertaisuusperiaate edellyttävät, että unionin oikeuden sellaisen säännöksen sanamuotoa, joka ei sisällä nimenomaista viittausta jäsenvaltioiden oikeuteen sen merkityksen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, on tavallisesti tulkittava koko unionissa itsenäisesti ja yhtenäisesti ottamalla huomioon paitsi säännöksen sanamuoto myös sen asiayhteys ja sillä säännöstöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös on (tuomio 30.4.2024, M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, 109 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 48 kohta).

47 Siltä osin kuin on ensinnäkin kyse direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdan ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan sanamuodosta, on todettava, että ilmaisun ”jo kertyneet velat” käyttö tai viittaus kertyneisiin saamisiin eivät itsessään tarjoa mitään viitteitä siitä, riittääkö se, että pätemättömäksi toteamista ja vahingonkorvausta koskevat kanteet on kriisinratkaisun ajankohtana nostettu vai onko ne lisäksi pitänyt ratkaista lainvoimaisella tuomiolla.

48 Kyseisen direktiivin 53 artiklan 3 kohdassa täsmennetään kuitenkin, että arvoltaan alaskirjatusta velasta johtuvat velvoitteet tai saamiset, jotka eivät ole kertyneet kriisinratkaisun ajankohtaan mennessä, katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa, eivätkä ne ole osoitettavissa suoritettaviksi ”missään myöhemmissä menettelyissä”, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta tai sen seuraajayhteisöä. Kuten komissio unionin tuomioistuimelle toimittamissaan huomautuksissa perustellusti toteaa, tämä täsmennys on osoitus siitä, että tällaisiin velvoitteisiin tai saamisiin voidaan vedota tällaista laitosta tai yhteisöä vastaan silloin, kun ne ovat ennen kriisinratkaisua aloitetun tuomioistuinmenettelyn kohteena. Kun kyseisessä säännöksessä nimittäin korostetaan myöhempiä menettelyjä, siinä ei millään tavoin suljeta pois sitä, että näihin velvoitteisiin tai saamisiin voidaan vedota kriisinratkaisun ajankohtana vireillä olevissa menettelyissä.

49 Siltä osin kuin on toiseksi kyse asiayhteydestä, johon direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohta ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohta kuuluvat, on yhtäältä totta, että kyseisen direktiivin 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaan kriisinratkaisumenettelyn soveltamisesta aiheutuneista tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan luottolaitoksen osakkeenomistajat ja sen jälkeen velkojat.

50 Periaatetta, jonka mukaan osakkeenomistajilla ja velkojilla on ensisijainen vastuu näistä tappioista, lievennetään kuitenkin direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdan ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan säännöksillä, joiden henkilöllinen soveltamisala on välttämättä sama kuin kyseisen direktiivin 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan. Siltä osin kuin kahdessa ensiksi mainitussa säännöksessä viitataan nimenomaisesti velvoitteisiin ja saamisiin, jotka johtuvat alaskirjatusta tai olemassa olevasta ”velasta” alaskirjattujen pääomainstrumenttien haltijaan nähden, niitä sovelletaan muun muassa sellaisten henkilöiden saamisiin ja velvoitteisiin, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan luottolaitoksen osakkeenomistajan tai velkojan

asemassa. Siltä osin kuin nämä velvoitteet tai saamiset ovat ”kertyneitä” kriisinratkaisun ajankohtana, mainitun direktiivin 53 artiklan 3 kohdasta ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdasta seuraa, että niihin voidaan edelleen vedota kriisinratkaisun kohteena olevaan luottolaitokseen tai sen seuraajayhteisöön nähden.

51 Direktiivin 2014/59 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdasta ei siis voida päätellä, että ainoastaan henkilöt, jotka ovat menettäneet tällaisen laitoksen osakkeenomistajan tai velkojan aseman sellaisen lainvoimaisen tuomion seurauksena, jolla vahvistetaan kyseessä olevien pääomainstrumenttien merkintäsopimuksen pätemättömyys, voisivat vedota kyseisen direktiivin 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuihin kriisinratkaisun ajankohtana ”kertyneisiin” velvoitteisiin tai saamisiin.

52 Toisaalta silloin, kun kriisinratkaisumenettely merkitsee direktiivin 2014/59 2 artiklan 1 kohdan 57 alakohdassa tarkoitetun ”velkakirjojen arvon alaskirjauksen” soveltamista, kyseisen direktiivin 48 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuviranomaisten on alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia käyttäessään vähennettävä ensisijaisesti eri ydinpääoman eriä. Kyseisen direktiivin 53 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kyseisellä velkakirjojen arvon alaskirjauksella sallittu pääoman vähentäminen, muuntaminen ja peruuttaminen sitoo välittömästi kyseeseen tulevia velkojia ja osakkeenomistajia. On siis ilmeistä, että velkakirjojen alaskirjauksen yhteydessä pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen myötävaikuttavat suoraan kriisinratkaisumenettelyn tavoitteiden saavuttamiseen (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 52 kohta).

53 Tästä näkökulmasta katsottuna direktiivin 2014/59 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa ja 3 kohdassa säädetään, että kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien haltijoille ei makseta korvausta muuten kuin 3 kohdassa tarkoitettujen tällaisten instrumenttien muuntamistapauksessa ja että tässä tapauksessa korvaus tapahtuu pääomainstrumenttien liikkeeseen laskemisen muodossa haltijoiden hyväksi. Rajoittamalla korvaus tällaiseen pääomainstrumenttien liikkeeseen laskemiseen näillä säännöksillä voidaan nimittäin välttää se, että tämä korvaus voisi taannehtivasti vähentää kriisinratkaisuun käytetyn pääoman määrää (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 54 kohta).

54 Kriisinratkaisun jälkeen nostettujen pätemättömäksi toteamista ja vahingonkorvausta koskevien kanteiden osalta unionin tuomioistuin on näin ollen jo todennut, että tällaisiin kanteisiin – siltä osin kuin niillä pyritään ennen kriisinratkaisua kyseisten pääomainstrumenttien hankinnan yhteydessä maksettujen varojen määrän korvaamiseen tai palauttamiseen – liittyy riski siitä, että velkakirjojen arvon alaskirjauksen kohteena olevien pääomainstrumenttien määrää vähennettäisiin taannehtivasti. Tällaiset toimet ovat siis omiaan vaarantamaan kriisinratkaisutoimen tavoitteiden saavuttamisen (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 53 kohta).

55 Unionin tuomioistuin on lisäksi täsmentänyt, että tällaisilla kriisinratkaisun jälkeen nostetuilla kanteilla itse asiassa vaaditaan joko sitä, että kriisinratkaisumenettelyn kohteena oleva luottolaitos tai sijoituspalveluyritys tai näiden yhteisöjen seuraaja korvaa osakkeenomistajille tappioita, jotka ovat aiheutuneet siitä, että kriisinratkaisuviranomainen käyttää alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia kyseisen laitoksen tai yrityksen velkoihin, taikka sitä, että laitos tai yritys palauttaa kriisinratkaisumenettelyn vuoksi alaskirjattujen osakkeiden merkinnän yhteydessä sijoitetut rahamäärät täysimääräisesti. Kun otetaan huomioon tällaisten kanteiden taannehtiva vaikutus, niillä kyseenalaistettaisiin koko arvostus, johon kriisinratkaisupäätös perustuu, koska

pääoman koostumus kuuluu tämän arvostuksen objektiivisiin tietoihin, ja siten niillä voitaisiin tehdä tyhjäksi itse kriisinratkaisumenettely sekä direktiivin 2014/59 tavoitteet (ks. vastaavasti tuomio Banco Santander (Banco Popularin kriisinratkaisu II), 59 ja 62 kohta).

56 On kuitenkin todettava, että toisin kuin sellaisilla pätemättömäksi toteamista ja/tai vahingonkorvausta koskevilla kanteilla, jotka on nostettu kriisinhallinnan jälkeen, tällaisilla kanteilla ei silloin, kun ne on nostettu ennen kriisinhallintaa, voi katsoa olevan taannehtivaa vaikutusta tämän tuomion edellisessä kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla, eivätkä ne ole omiaan kyseenalaistamaan direktiivin 2014/59 36 artiklan 1 kohdassa säädettyä arvostusta ja siihen perustuvaa kriisinratkaisupäätöstä. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 73 kohdassa huomauttanut, vireillä olevista oikeusriidoista johtuvat rahoitusriskit otetaan pakollisesti huomioon pörssissä kaupankäynnin kohteena olevien pankkien kirjanpidossa.

57 Siitä seikasta, ettei arvostuksessa välttämättä oteta huomioon kaikkia nostettuja kanteita, julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 72 kohdassa perustellusti huomauttanut, että tämän tasoinen epävarmuus on ilmeistä missä tahansa ”arvioinnissa” ja että sen voidaan näin ollen katsoa kuuluvan yleiseen riskiin, joka on hyväksyttävä direktiiviin 2014/59 perustuvan kriisinratkaisun yhteydessä ja joka muun muassa kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ostavan yrityksen on hyväksyttävä.

58 Kyseisen direktiivin 36 artiklan 1 kohdassa nimittäin säädetään tällaisen luottolaitoksen varojen ja velkojen ”varovaisesta ja realistisesta” arvostuksesta, mutta siinä ei edellytetä, että kyseiset varat ja velat arvostetaan täydellisesti ja pienimmät yksityiskohdat huomioon ottaen. Erityisesti silloin, kun kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista laatia luetteloa taseeseen kirjatuista ja taseen ulkopuolisista veloista, kriisinratkaisuviranomainen voi kyseisen 36 artiklan 9 kohdan, luettuna yhdessä mainitun artiklan 2, 3 ja 6 kohdan kanssa, mukaan tyytyä tilapäiseen arvostukseen, jossa arvioidaan varojen ja velkojen arvo.

59 Näin ollen on katsottava, että kun pätemättömäksi toteamista ja/tai vahingonkorvausta koskevat kanteet on nostettu ennen kriisinratkaisua, ne eivät ole omiaan kyseenalaistamaan direktiivin 2014/59 36 artiklan 1 kohdassa säädettyä arvostusta ja siihen perustuvaa kriisinratkaisupäätöstä.

60 Direktiivin 2014/59 tavoitteista on kolmanneksi todettava, että direktiivin johdanto-osan 49 perustelukappaleesta ilmenee, että kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä vain sellaisiin luottolaitoksiin ja sijoituspalveluyrityksiin, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat, ja ainoastaan silloin, kun tämä on välttämätöntä rahoitusvakaustavoitteen vuoksi yleisen edun nimissä. Kyseisten välineiden käyttö olisi näin ollen rajattava äärimmäisen kiireellisiin tilanteisiin, joissa kyseistä luottolaitosta tai sijoituspalveluyritystä ei voida likvidoida tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä rahoitusjärjestelmän vakautta horjuttamatta.

61 Kuten kyseisen direktiivin johdanto-osan 45 perustelukappaleessa lisäksi todetaan, kriisinratkaisumenettelyllä pyritään välttämään moraalikatoa rahoitusalalla säätämällä luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen likvidoinnista johtuvat tappiot ensisijaisesti osakkeenomistajien vastattaviksi, jottei likvidointi vaikuta valtion varoihin eikä vaaranna tallettajien suojaa (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

62 Direktiivissä 2014/59 säädetään näin turvautumisesta poikkeuksellisessa taloudellisessa tilanteessa jäsenvaltioiden rahoitusvakauden säilyttämiseksi sellaiseen menettelyyn, joka voi vaikuttaa muun muassa luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksiin, ottamalla käyttöön maksukyvyttömyysmenettelyihin yleisesti sovellettavasta lainsäädännöstä poikkeava maksukyvyttömyyssäännöstö, jonka soveltaminen on sallittua vain poikkeuksellisissa olosuhteissa silloin, kun se on perusteltua erittäin tärkeän yleisen edun vuoksi. Tämän järjestelmän poikkeusluonne merkitsee sitä, että unionin oikeuden muita säännöksiä voidaan jättää soveltamatta, jos nämä ovat omiaan viemään kriisinratkaisumenettelyltä sen tehokkaan vaikutuksen tai estämään sen toteuttamisen (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Direktiivin 2014/59 johdanto-osan 120 perustelukappaleessa täsmennetään lisäksi, että kyseisessä direktiivissä säädettyjen poikkeuksien, jotka tehdään unionin yhtiöoikeutta koskeviin direktiiveihin sisältyvistä kyseisten direktiivien soveltamisalaan kuuluvien laitosten osakkeenomistajien ja velkojien suojaamiseksi annetuista pakottavista säännöistä, jotka voivat estää toimivaltaisten viranomaisten tehokkaan toiminnan ja niiden kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käytön, on sidosryhmien mahdollisimman suuren oikeusvarmuuden takaamiseksi oltava asianmukaisia ja ne on myös määriteltävä selvästi ja tarkasti (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Direktiivi 2004/39, jonka tarkoituksena oli suojella sijoittajia, kun nämä tekevät sijoituspäätöksiä, kuuluu direktiivin 2014/59 120 perustelukappaleessa tarkoitettuihin ”unionin yhtiöoikeutta koskeviin direktiiveihin”. Sen perusteella voidaan näin ollen poiketa direktiivin 2004/39 säännöksistä, mikäli niiden soveltaminen voi estää kriisinratkaisumenettelyn tehokkaan vaikutuksen tai vaarantaa kyseisen menettelyn toteuttamisen (ks. vastaavasti tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

65 Kun otetaan huomioon tämän tuomion 56–59 kohdassa esitetyt seikat, direktiivissä 2004/39 säädettyjen tiedonantovaatimusten noudattamatta jättämiseen perustuva pätemättömäksi toteamista koskeva kanne ja vahingonkorvauskanne eivät ole omiaan estämään kriisinratkaisumenettelyn tehokasta vaikutusta tai vaarantamaan kyseisen menettelyn toteuttamisen silloin, kun kyseiset kanteet on nostettu ennen kriisinratkaisua.

66 Direktiivin 2014/59 säännöksiä on lisäksi tulkittava perusoikeuskirjassa taattujen perusoikeuksien ja erityisesti sen 47 artiklassa vahvistetun tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden valossa.

67 Tältä osin on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 47 artiklassa taattu oikeus oikeussuojaan ei ole ehdoton oikeus ja sen käyttöä voidaan rajoittaa unionin yleisen edun mukaisten tavoitteiden saavuttamiseksi. Kuten perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdasta ilmenee, tätä perusoikeutta voidaan näin ollen rajoittaa, kunhan rajoitukset tosiasiassa palvelevat yleisen edun mukaisia tavoitteita eikä niillä puututa tähän oikeuteen tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näin suojatun oikeuden keskeistä sisältöä (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

68 Unionin tuomioistuin on lisäksi jo todennut, että vaikka on selvästi yleisen edun mukaista varmistaa koko unionissa sijoittajien vahva ja yhtenäinen suoja, tätä etua ei voida pitää kaikissa olosuhteissa ensisijaisena kyseisillä muutoksilla toteutetun rahoitusjärjestelmän vakauden varmistamiseen liittyvään yleiseen etuun nähden (tuomio Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II), 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

69 Siltä osin kuin on kyse pätemättömäksi toteamista ja vahingonkorvausta koskevista kanteista, jotka on nostettu kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeen kyseessä olevien pääomainstrumenttien ostohetkellä maksettujen määrien palauttamiseksi, tuomioon Banco Santander (Banco Popularin kriisinratkaisu) (48–50 kohta) ja tuomioon Banco Santander (Pankkikriisinratkaisu Banco Popular II) (82–84 kohta) perustuvasta oikeuskäytännöstä ilmenee, että perusoikeuskirjan 47 artikla, luettuna yhdessä sen 52 artiklan 1 kohdan kanssa, ei ole esteenä tulkinnalle, jonka mukaan direktiivin 2014/59 säännökset estävät kriisinratkaisun kohteena olevan luottolaitoksen osakkeenomistajia nostamasta tällaisia kanteita kriisinratkaisun jälkeen.

70 Sellaisten henkilöiden tilanne, jotka ovat nostaneet tällaisia kanteita ennen kriisinratkaisua, eroaa kuitenkin olennaisesti tämän tuomion edellisessä kohdassa tarkoitettujen henkilöiden tilanteesta.

71 Aluksi on todettava, että – kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 86 kohdassa huomauttanut – tulkinnasta, jonka mukaan ennen kriisinratkaisua nostetuista pätemättömäksi toteamista ja/tai vahingonkorvausta koskevista kanteista johtuvat oikeudet eivät ole direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuja ”kertyneitä” velvoitteita tai saamisia, joihin voidaan vedota kriisinratkaisumenettelyn kohteena olevaa luottolaitosta ja sen seuraajayhteisöä vastaan, seuraisi, että kriisinratkaisupäätös veisi kohteen vireillä olevilta tuomioistuinmenettelyiltä ja nämä menettelyt pitäisi siis päättää.

72 Tästä tulkinnasta seuraavan perusoikeuskirjan 47 artiklassa taattuun oikeuteen puuttumisen vakavuutta ei kuitenkaan lievennetä mahdollisuudella hakea muutosta kriisinratkaisupäätökseen. Mainitun tulkinnan mukaan kriisinratkaisupäätöksellä nimittäin muutetaan taannehtivin vaikutuksin ennen kyseisen päätöksen tekemistä vireille saatetun oikeusriidan ratkaisemisen kannalta merkityksellisiä oikeussääntöjä tai jopa suoraan kyseisen oikeusriidan kohteena olevaa oikeudellista tilannetta. Mahdollisuudella nostaa kanne kriisinratkaisupäätöksestä ei näin ollen olisi vaikutusta niihin vaikutuksiin, joita kriisinratkaisupäätöksellä olisi tässä tapauksessa jo vireillä oleviin oikeusriitoihin päätöksen tekemisestä lähtien (ks. vastaavasti tuomio 29.4.2021, Banco de Portugal ym., C-504/19, EU:C:2021:335, 63, 65 ja 66 kohta).

73 Seuraavaksi on todettava, että tulkinta, jonka mukaan pätemättömäksi toteamista ja/tai vahingonkorvausta koskevista kanteista johtuvista oikeuksista on oltava lainvoimainen tuomio ennen kriisinratkaisua, jotta niihin voidaan vedota kriisinratkaisun kohteena olevaa luottolaitosta tai sen seuraajayhteisöä vastaan, merkitsisi sitä, että se, voidaanko kyseisiin oikeuksiin vedota direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdan ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan nojalla, riippuisi olosuhteista, jotka jäävät olennaisella tavalla tällaiset kanteet nostaneen henkilön vaikutusmahdollisuuksien ulkopuolelle. Oikeudenkäyntimenettelyn kesto riippuu nimittäin muun muassa asiaa käsittelevän tuomioistuimen työtaakasta ja vastapuolen toimista kyseisessä menettelyssä.

74 Lisäksi on todettava, että nostaessaan tällaisia kanteita kansallisissa tuomioistuimissa kyseinen henkilö on lähtökohtaisesti osoittanut asianmukaista huolellisuutta saadakseen maksun kyseisten kanteiden kohteena olevista saamisista ennen kriisinratkaisua, toisin kuin henkilöt, jotka ovat

nostaneet tällaisia kanteita kriisinratkaisun jälkeen. Näin ollen – ja kun otetaan huomioon iura vigilantibus non dormientibus prosunt -periaate (oikeutta saavat valppaat, eivät nukkuvat) – ennen kriisinratkaisua nostettujen kanteiden kohtalo ei voi riippua siitä, onko niistä annettu lainvoimainen tuomio kriisinratkaisun ajankohtana.

75 Tämän tuomion 56–59 kohdassa olevista näkökohdista seuraa lisäksi, että ennen kriisinratkaisua nostetuista pätemättömäksi toteamista ja/tai vahingonkorvausta koskevista kanteista johtuvat oikeudet voidaan, toisin kuin kriisinratkaisun jälkeen nostetuista kanteista johtuvat oikeudet, ottaa huomioon direktiivin 2014/59 36 artiklan 1 kohdassa säädetyn arvostuksen yhteydessä ja että näin ollen ne eivät ole omiaan kyseenalaistamaan kyseistä arvostusta ja siihen perustuvaa kriisinratkaisupäätöstä. Kyseisen direktiivin 53 artiklan 3 kohdan ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan tulkinta, jonka mukaan osakkeenomistajat ja velkojat voivat jatkaa sellaisten pätemättömäksi toteamista ja/tai vahingonkorvausta koskevien kanteiden ajamista, jotka ovat jo vireillä kriisinratkaisun ajankohtana, ei ole omiaan vaarantamaan unionin rahoitusvakautta.

76 Tällainen tulkinta ei myöskään vaikuta suhteettomasti kriisinratkaisun kohteena olevan luottolaitoksen mahdollisten ostajien tai kriisinratkaisun seurauksena luottalaitoksen seuraajaksi tulleen yhteisön oikeuksiin. Kun otetaan huomioon tämän tuomion 56–59 kohdassa esitetyt näkökohdat, kyseiset henkilöt voivat nimittäin myös saada tietoonsa kyseisen laitoksen velat, jotka muodostuvat ennen kriisinratkaisua nostetuista pätemättömäksi toteamista ja/tai vahingonkorvausta koskevista kanteista johtuvista oikeuksista, ennen kuin ne tekevät mainitun laitoksen ostamista koskevan tarjouksensa.

77 Kun edellä esitetyt näkökohdat otetaan huomioon, esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että direktiivin 2014/59 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan, 53 artiklan 1 ja 3 kohdan ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohdan säännöksiä on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä sille, että oikeuksien, jotka johtuvat etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevien velkakirjojen merkintäsopimuksen pätemättömyyttä koskevasta kanteesta ja vahingonkorvauskanteesta, jotka perustuvat direktiiviin 2004/39 perustuvien tiedonantovaatimusten noudattamatta jättämiseen, katsotaan kuuluvan direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuun asianomaisen luottolaitoksen kriisinratkaisun ajankohtana ”kertyneisiin” velvoitteisiin tai saamisiin, kun kyseiset kanteet on nostettu ennen kuin kyseisen luottolaitoksen osakepääomaan kuuluvat osakkeet on kokonaisuudessaan alaskirjattu kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä.

Oikeudenkäyntikulut

78 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien

2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU 34 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa, 53 artiklan 1 ja 3 kohtaa sekä 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohtaa

on tulkittava siten, että

ne eivät ole esteenä sille, että oikeuksien, jotka johtuvat etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevien velkakirjojen merkintäsopimuksen pätemättömyyttä koskevasta kanteesta ja vahingonkorvauskanteesta, jotka perustuvat rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta 21.4.2004 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2004/39/EY perustuvien tiedonantovaatimusten noudattamatta jättämiseen, katsotaan kuuluvan direktiivin 2014/59 53 artiklan 3 kohdassa ja 60 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuun asianomaisen luottolaitoksen kriisinratkaisun ajankohtana ”kertyneisiin” velvoitteisiin tai saamisiin, kun kyseiset kanteet on nostettu ennen kuin kyseisen luottolaitoksen osakepääomaan kuuluvat osakkeet on kokonaisuudessaan alaskirjattu kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä.

Allekirjoitukset